

begreb. En amatør er en, som med glæde og entusiasme beskæftiger sig med noget, som man ikke har professionel baggrund for nødvendigvis at gøre, og derfor trækker man på andre, der kan bistå én med at lave et beslutningsgrundlag.

Det er bl.a. derfor, vi har en dygtig administration, og vi kan stille spørgsmål til ministerierne og så fremdeles, ligesom universiteternes ledelse i dag har dygtige administratorer, direktører osv., som netop er professionelle udi økonomiforvaltning. Men det, som er vores gebet, er et andet; det, som er ledelsens gebet på et universitet, er noget andet end at være økonomiforvaltning. Det er at være ledelse på universitetet. I den forstand er amatør et meget positivt ord.

Det andet er, at vi i SR-regeringens tid ikke lancerede én uniform. Det er også forskel på DTU og på DPU, væsentlig forskel, ligesom der er forskel på alle universiteter, fordi de har større eller mindre afvigelse via § 12 i den nuværende lov.

Kl. 13.35

En ting undrer mig lidt, nemlig at jeg kan forstå på diverse bemærkninger, som er faldet undervejs i debatten, at mennesker, som er kritiske over for dette lovforslag, antages ikke at have læst det.

Nu antager jeg, at ministeren har læst lovforslaget, og derfor ville det være meget hensigtsmæssigt for udvalgsbehandlingen, hvis vi kan få en pejling på, hvad ministeren mener i forhold til MVU-problemet, i forhold til kompetencen i akademisk råd, i forhold til åbenheden af bestyrelsesarbejdet, i forhold til brugen af ministerbeføjelser, i forhold til optaget, i forhold til niveauangivelser og i forhold til, hvordan vi skal håndtere netop baggrunden og forholdet mellem bemærkninger og lovtekst.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er jo helt tydeligt, at ministeren enten ikke kan eller ikke vil forstå, hvad det er, vi siger om forskningsfrihed. Jeg tror ikke, vi kommer videre med det.

Men så kan man da godt forsøge en gang til og sige: Der er ikke tale om, at vi siger, at forskningsfriheden her er indskrænket med så og så mange procent. Der er tale om, at når man tvinger en eksternt bestyrelse ind over et universitet, som skal lægge en forskningsstrategi, så er det i sig selv principielt uforeneligt med begrebet forskningsfrihed.

Så vil jeg gerne sige til ministerens redegørelse fra før for, hvad det var, der skete i september, at der lidt er en misforståelse. Jeg har ikke bebrejdet nogen, at man fører forhandlinger for lukkede døre. Det er nu engang den måde, man fører forhandlinger på. Så er der det der med, om man skulle være startet helt forfra i september, hvilket ministeren spørger om. Det er egentlig ikke det, det kommer an på, men sagen er, at man på forhånd er startet i den helt forkerte ende.

Jeg indrømmer gerne, at vi har været med til at lave forlig på den måde i udlændingelovgivningen, f.eks. med regeringen, hvor man først har et forlig, og så bliver der lavet en lov bagefter. Men kan ministeren ikke godt forstå, når jeg siger, at det er spørgsmålet, om det er hensigtsmæssigt i så stor, kompleks og videnstung en sag, at de universitetsfolk og andre relevante sagkyndige, der skal udtale sig, ikke forholder sig til en lovtekst, men til en ministerbil, der er kommet forbi, og så sprang der en mand ud og sagde: Hvad har I lyst til, hvad vil I gerne have? Og så siger de en hel masse om det, og derefter er der ingen, der kan huske det mere.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Nu er der mange ordførerindlæg i løbet af sådan en dag, og debatten har også været lang, så jeg vil sige ministeren undskyld, hvis den passus i mit ordførerindlæg, som beskrev problemet omkring forskningsfriheden, er sluppet forbi.

Jeg vil bare lige gentage, at jeg ser to problemer for forskningsfriheden i det nærværende lovforslag. For det første, at man får en bestyrelse med et eksternt flertal, hvorigennem man kan få andre interesser sat igennem i universitetets ledelse end de forskningsmæssige. Det kan være forskellige private eller for den sags skyld offentlige interesser.

Et andet problem er den indskrænkning, der sker i § 17, stk. 2, af forskningsfrihedsbegrebet, hvor man specificerer, at forskerens fritid så at sige kun må bruges på forskning inden for universitetets strategiske forskningsområder og dermed altså ikke uden for universitetets strategiske forskningsområder. Det er efter min bedste overbevisning en indskrænkning. Jeg vil gerne møde den jurist, der er uenig med mig i det.

Så savnede jeg i ministerens tidligere besvarelse et svar på mit spørgsmål. Hvis man vil bekæmpe dårlig ledelse – det kan vi jo godt være enige om at vi gerne vil bekæmpe, altså at vi